

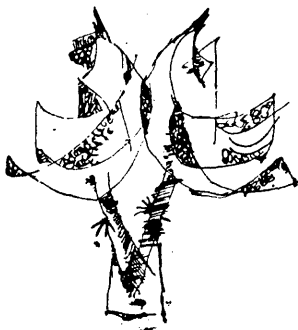
FIATAL FRANCIA KÖLTŐK

A fiatal francia költők versei, amiket itt magyarra fordítottunk, az Europe című irodalmi folyóiratban jelentek meg.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy ezek a fiatalok valami közös, egységes irodalmi iskolához tartoznak. Az Europe szerkesztősége néhány kérdést intézett a fiatal költőkhöz s válaszukból kitűnik, hogy haszontalannak tartanak minden irodalmi iskolát, szerintük a mi korunk nem felel meg az ilyesmiknek.

Néhányan említést tesznek arról, hogy azelőtt milyen iskola hatása alatt voltak, de már kinőttek belőle.

A megkérdezett fiatalok közül a legtöbben Franz Kafkát, Bert Brechtet, Paul Eluard-t, Aragont, Lorcát, Majakovszkijt, Henri Michaux-t és Apollinaire-t tartják legkedvesebb költőiknek. Említik József Attila nevét is.

November nélküled

Charles Dobzynski

*November nélküled mikor kisiklik Párizs
November nélküled mikor elvész Párizs
És a hamis égen keresi jeleit
Szalmát szálal a nap kaszája*

*Hiányod átfúrja amit látok
Egy kút minnek vonz az árnya
Hirtelen vérbe borulnak a tárgyak
Holttestet hordoz minden utca*

*November nélküled értem a zsongást
Ráncait a szélben fölnyitja a víz
Az eres alatt egy csillag remeg
A falakon a születő ágazat*

*Változik ingadozik hol az arcod
Ott a csöppben ott a tócsában
Az éjszaka sűrűjében is üldözöm
Mint orzója hangodnak szemednek*

*Vermedbe veszejtem Párizst
Ablakod üvegébe újulok
Fáidról az özvegyi homályt
Fölszippantják hirtelen a fények*

*Láttam eltompulni, eltorzulni
Minden emléket megindulást
Es kínálok Párizsnek jövő
[kincsem]
Táplálni benne a megújulást*

*Itt éltem át az alkémiákat
A hús és az idő összeházasodtak
Az álom és tekintet lelepleződött
És most garatba ömlik a magvuk*

— — — — —
*Novemberben nélküled más az élet
Saját léptemben üldözött vagyok
Vádolva az esőt mert tőlem elrabolt
Es csak vergődök a városban*

Elég

Jean-Marie Sourgens

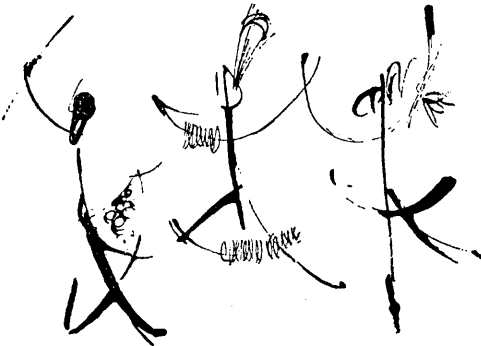
*hogy rámnyíljon egy ismeretlen arc az utcán
hogy egybeszűrődjön szememmel egy ismeretlen tekintet
hogy mosolyra húzódjon egy ismeretlen száj
hogy barátként simuljon egy ismeretlen hang
hogy keményen szorítsa kezem egy ismeretlen kéz
hogy ne marjanak az ismeretlen nap fogai
hogy partomra szánja magát egy ismeretlen hullám
hogy magába zárjon egy ismeretlen asszony
elfeledem magányom és befalazott kapuit
elfeledem hogy sorsom nem azonos az övével*

egy bimbó vagyok csak a nyelv alatt
a nedvek feszegetik az azúrt és a virágok
egy szárnycsapással széttépik a burkot
testem korlátai az énekben összeomlanak
szívem a halálból az életbe zsugorodik

Az egész élet

Jacques Roubaud

És aludtunk és aludtunk mégis
És álmodtunk és álmodtunk mégis
Majd ezer éjt majd három évet
Egy erdő árnyékában szétválasztva
Három mérföldön száz feslő rózsa alatt
Télen tavasszal sem feledted
Az ég színét a fal fehérjét
A kísértés városát az esti állomást
A mozdulatlan kikötőt a hajókat az olajos vízben
Minden úton csak a várost kerestük
És a napfényt és minden fehér ágyat
Az ébredés havát a napfény tengerét
És mégis elveszett és odavan mégis
És elhagyjuk és elhagyjuk mégis
A korok vize az idő zöldje alatt
Mennyi bántó szó elrontott öröm
Egy csónak elhagyja a partot
Déli napfénybe rámtör az éj
Szétválasztva sem feledted majd
A szoba falán hogy vízárnyék remeg
A folyó csöndje meg mint szürke rózsa
Az utolsó zajban lépteink koppanása
A napok a napok betakarják az éjszakámat

A szerelem dala

François Kérel

*Kék forrás az estben
Hol szerelmesek szerettek
Az éj üldözi nyomait
Az élvezetnek*

*A boldogság mámorában
Arcok remegése
Szemeink koporsójában
Szakadékok esése*

*Mikor virrad a hajnal
Belezuhan a mámor
S testünkön nem marad
Csak egy kis köd-álmom
Mint egy palást
A kín kezdetén
S emlékezik az igazság
Messze a magány ölén*

*Mint egy örömcsök
Emlékbe kapott
S a jövő szerelem
Tűzeli a napot*

Arcok

François Kérel

*Egyik arc a másik fölé borulva
A mellkasban is arc szorong
Könnyed mint egy fűszál bájos mint egy páva
Mint a tiszta víz a fürge kéz nyugtalansága
Párosuló arcok és emberek szemtől szembe
Hozzájuk hasonlókkal és színesekkel*

Mik boldogan folytatják a nemek keveredését
Anya és szerető intésének gyönyöre
A megtelt vágy mi a szemet félig lezárja
És gyöngéd lesz a tekintet mint egy asszony válla

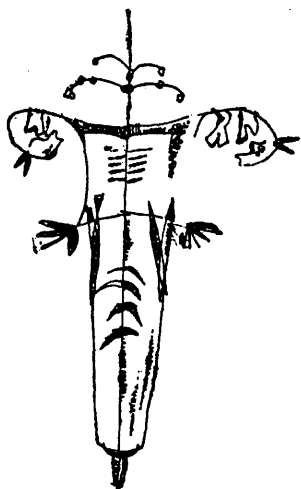
Összedugott arcok az öröm és könny végett
A puszta és forrás és szerelem végett
És az ifjúság gyönyöre végett
A fájdalom és csend hosszúkás arcai
A szikla kemény arca
Mikor a rabok vére szétömlik az égen
Okos fej homlok párhuzamos a horizonttal
Vagy a beteljesült sors a hamu kékségében
Amíg prófétai a rakétaszó
És az élők a fény felé mennek

Profilok a szögletes arcok vagy lányak
Minden arc egy másik kísérője
Egy másik magány-tükör a lét értelmét tárja
A hajnal torzója termékeny kéreg
A reménytől szétolvad az azúr sápadtsága
Egy királyi arcú átfogó gyöngédségben
S az élők a kínálkozó ébredésben
Elvezetik tudatukat a jóság küszöbére
Ahol az ember legyőzi a varázst

Az utca dala

Részlet

Pierre Philibert

Mint lusta macska
Ébred a vasárnapi utca
És hátán ragyog a napfény

A sötét harangok kongása
Nem rombolja az alvók álmát
De sietnek a meghívottak

Kalpag és búzavirág
Járdára koppanó sarok
Kockás kabátok selyemkendők

Mindenki csak önmagára gondol
Unatkozik egy vak kutya
A bisztrók fölhúzzák a redőnyt

És játszik a tetőkön a fény

Burány Nándor fordításai